

Tröstebrev till en vän, som förlorat en älskad broder

Kära syster! Hugsvälaren, hugsvalelsens Gud, kraftens och fridens Ande vare nu med dig! O, att jag kunnat dela dina smärtor så, att de lindrats hos dig! Jag kom i går afton åter från en ganska lång resa i norden, och knappt hade jag hälsat på de mina, så omtalade de för mig det hårda slag, den bittra sorg, som träffat dig*. Är det sanning, så hugsvale och styrke dig Herren, allsmäktig Gud, nådeligen! Vår kära vän, gråt icke! En dag skall det vara dig uppenbart, vad den underlige och trofaste med allt detta gjort och velat. Men ett lägger jag dig på hjärtat inför Herren: Förfrät icke ditt hjärta med det ändamålslösa bekymret om en redan från jorden gången själ och det för alla människor fördolda, nämligen vad Herren, den trofaste Frälsaren, har gjort med den själen.

En människa, som varit föremål för en öm systems suckar och böner och förmaningsord samt vistats, där Guds ord ljudit från alla sidor, vilken dödlig vågar säga, vad där skett? Därför stilla! Upphör med det blinda dömandet. Får du höra något om hans sista dagar, då har du *någon* ledtråd; förut ingen. Stilla! Frät icke ditt hjärta och dina livskrafter med onödig och ändamåslös sorg. Du är inför Gud skyldig att bruka förstånd.

Men vad dig angår, tycker jag just, att du är ett föremål för en alldeles egen, trofast och besynnerlig Guds utkorelse och nåd. Då jag betänker hela din lidandes väg, så kan jag icke nog förundra mig. Jag tänker ej som världen, att den, som lidit här, ej skall lida där, nej, hade du ej genom allt detta kommit till Guds underliga ljus, till Gud och ordet, och blivit en kristen, så hade jag i allt ditt lidande icke skådat någonting; men nu ser jag däri bara den trofaste Faderns luttringseld och vaskaresåpa, nu ser jag krukamakarens arbete på ett synnerligt barmhärtighetens käril. O, ja, kära vän, »håll det för all glädje, när du råkar i mångahanda frestelser» (Jak. 1:2), du, som dock »med Guds makt bevaras genom tron till frälsning – i vilken I *fån fröjda eder, efter att nu en liten tid, om så måste vara, hava lidit bedrövelse under mångahanda prövningar*» (1 Petr. 1).

Jag kan nu ej gå djupare in i detta ämne; tiden är för knapp, och du är själv lärd av Gud. Han har redan hugsvalat dig, innan detta kommer till dig, hoppas jag. Blott ett ännu: *Förblivom i honom*, så skall *allt* samverka för oss till det bästa under den trofaste Mästarens ledning – ja, själva synden. Gud vare lov! *Bet* har jag fått allt klarare för mig, att för dem, som lida och kvida av synden, är hon blott en tuktan, en såpa, en skuld, ej synd (Rom. 7:16–25).

Nu måste jag sluta. Herren Gud, all krafts och hugsvalelses Gud, vare med dig!

* Efter blott några dagars sjukdom död ombord på det fartyg, som från en annan världsdel skulle föra honom tillbaka till fädernejorden.

C-O Rosenius 1852

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com